

Lombosmohák törzse – *Bryophyta*

Valódi lombosmohák osztálya – *Bryopsida*

Szőrmohák rendje – *Polytrichales*

Szőrmohák rendje – *Polytrichales*

A szőrmohák szervezettani értelemben a legfejlettebbnek tekintett mohák; nagy termetűek, felálló száracskajuk van. Nevüket a sporofitont fiatalon védő nemezszerű, szőrökből álló süvegükről (kaliptra) kapták. Fejlett leveleiken a levéllemez szerepét asszimiláló barázdák vették át, emiatt leveleik keskenyek és hosszú árszerűek. Ezek az érrel párhuzamosan futó, kiemelkedő sejtsorok klorofillban gazdagok és így jelentősen megnövelik a levél fotoszintetizáló felületét. A csoport fejlettségére utal a száracska erőteljes belső differenciálódása is: a legbelső sejthenger elhalt, de a többi szárazföldi növényvel ellentétben másodlagosan nem vastagodott sejtfalú vízvezető sejtekből (hydroid), az ezt körülvevő sejtréteg pedig a fotoszintézisből származó asszimilátumokat szállító sejtekből (leptoid) áll. Ezek mellett szilárdítást szolgáló vastag falú sejtek (sztereidek) is előfordulnak.

A közepén végighúzódo steril sejtoszlop (kolumella) által merevített spóratartó tok szájadékánál egy kerek lemez (epifragma vagy diafragma) zárja el a spórák útját, ezért a spórák csak szabályozottan, a perisztómium-fogak között juthatnak ki. Perisztómium fogait vastagodott falú sejtek építik fel (nematodont típus), míg a legtöbb lombosmoha rendben a fogakat elhalt sejtfal vastagodások alkotják (arthrodont típus).

Leggyakoribb fajuk az üde és kilúgozott talajú erdőkben élő **erdei szőrmoha** (*Polytrichum attenuatum*).

Erdei szőrmoha – *Polytrichum attenuatum* (*Polytrichastrum formosum*)

Felálló szárú, erőteljes növekedésű, 10-15 cm-es, sűrűn leveles moha, a töve rhizoidos. A levelek nedvesen elállóak vagy kissé berzedten hátrahajlók, szárazon a szárhoz simulók. Felülről nézve szinte csillag alakú, annyira szabályosan egyenesen álló áralakú levelei vannak. Levelei hossz-lándzsásak, vörösbarna erük erős és kilépő, szélük élesen fogas, aljuk a száracskaéhoz hasonlóan hüvelyező.

Spóratartó tokja hosszú nyélen emelkedik a magasba.

Erdők mészből szegény kilúgozott talaján, útrézsükben, fák lábánál fordul elő, fenyvesekben gyakori. Előfordul még szilikátszikkákon és kiszáradó láptalajon is.

Középhegységeinkben és a Dunántúlon közönséges, az Alföldön ritkább. Jellemzően erdők mészből szegény talajú részein fordul elő, kissé savanyú talajon már tömegesen él.

